

KILIF

Emel Şimşir

mümkün kitap

*Kitap, insanlığın
en büyük icadıdır.*

www.mumkunkitap.com
info@mumkunkitap.com

 /mumkunkitap

 /mumkunkitap

*Bu kitabın tüm yayın hakları
Mümkün Kitap'a aittir.*

*Bütün yayın hakları saklıdır. Tanıtım
amaçlı olarak kaynak gösterilmek
suretiyle yapılacak kısa alıntılar dışında
hiçbir şekilde Mümkün Kitap'tan yazılı
izin alınmadan kesmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde ve
yöntemle kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

Mümkün Yayıncılık

Sertifika No: 80431

Altıntepe Mah. İstasyon Yolu
Sok. No: 3 İç Kapı: 1
Maltepe-İstanbul / Türkiye
Tel: 0535 279 10 63

Yayın No: 1 | Roman: 1

KILIF

EMEL ŞİMŞİR

1. Baskı, 2026

ISBN: 978 625 933 680 0

Mümkün Kitap® bir ©Mümkün Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Organizasyon Sanayi Ticaret Ltd. Şti. markasıdır.

KİTAP KÜNYE

Editör: **Serda Kranda Kapucuoğlu**

Düzeltilmen: **Fatma Aktaş**

Yayına Hazırlayan: **Çağla Özkan**

Kapak Tasarım: **Sezen Çağlı**

Sayfa Düzeni: **Özkan Köse**

Baskıya Hazırlık: **Neslihan Özceylan**

YAYINEVİ KÜNYE

Kurucular: **Serda Kranda Kapucuoğlu ve Yaprak Çetinkaya**

Genel Koordinatör: **Banu Karaman**

Yönetici Editör: **Çağla Özkan**

Yayın Sekreteri: **Melisa Gülser Nazik**

Sena Ofset Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45030

Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0212 886 83 30

YAZAR HAKKINDA

Emel Şimşir'in yazma serüveni, gençlik yıllarından itibaren tuttuğu günlüklerde biriken gözlem ve anılarla başladı. Üniversite sonrası Ayla Algan'dan aldığı eğitimler ve 2016 itibarıyla Erbulak Oyunculuk ve Yazarlık Evi'nde geçirdiği üretim süreci, yazı yolculuğunu belirgin biçimde derinleŐtirdi. Öyküleri *Distopya* dergisinde ve Erbulak Evi tarafından yayımlanan iki kolektif kitapta yer aldı.

2019'da yayımlanan ilk kitabı *Kapan*, yazarın edebiyat yolculuğunda önemli bir eŐik oldu.

KILIF

UNUTMADIM, SAKLADIM

EMEL ŞİMŞİR

mümkün kitap

TEŞEKKÜR

Bu roman yolculuğında desteklerini hiç esirgemeyen tüm dostlarıma, değerli editörlerim **Serda Kranda Kapucuoğlu** ve **Yaprak Çetinkaya**'ya, her zaman yanımda olan eşim **Seran Şimşir** ve oğlum **Tunç Şimşir**'e sonsuz teşekkürlerimle.

*Yarım kalan her Şey
tamamlanmak üzere bir gün tekrar karŐına çıkar.*

İÇİMDE İKİ MASAL YAŞIYOR

Gözlerini açtı. Şöyle bir etrafa baktı. Baş ucunda duran ses kayıt cihazını aldı ve gri, metalik çalıştırma tuşuna bastı.

Kuşlar bu kadar yakından mı geçiyormuş? İlk defa dikkatimi çekiyor. Göç mü ediyorlar acaba? Yok, daha göç mevsimine var. Hele bir yaz bitsin. Peki bu acele ne, nereye yetiştiriyorlar? Benim hiç acelem yok valla, hâlâ yataktayım. Ama kalkmalıyım, biraz sonra kahvaltı için masada olmam lazım. Peki sonra? Hummm atölyede biraz çalışırım herhâlde ama yok, bugün çalışmak istemiyorum. Hava da güzel, en iyisi Tanya'ya gideyim. Evet, bu güzel havayı kaçırmamak lazım. Şu an perdenin arasından sızan güneş ışığı elimin üstünde. Sıcaklığı ne güzel duygular hissettiriyor, iyi geldi bana ama elimin üstünde oluşan şu leke canımı sıkıyor. Başka ne canımı sıkıyor? Evet, başka, başka? Ha bir de aldığım iki kilo. Tabii mutsuz olurum. Eskiden aynaya bakmak zevk verirdi; yeşil gözlü, kızıl saçlı, gamzeli, salopeti üzerinde güzel bir kız görürdüm. O zamanlar da sıska değildim, etine dolgun derler ya öyleydim ama güzeldim. İnsanın kendini güzel hissetmesi harika bir duygu, ben de kendimi harika hissedirdim. Çünkü... Mutluydum... Bazen Cunda'da olmayı özlüyorum. En çok da bu mevsimde. Oranın

çok başka bir enerjisi vardı, kaç sene oldu gitmeyeli? Nereden geldi aklıma şimdi? Birkaç gün önce YouTube’da bir belgesel izledim: Bilinçaltında kodladıklarımız. Geçmişte yaşadığımız her şey bilinçaltında saklanırmış. Yaşadıklarımız, korkularımız, unuttum dediğimiz her şey. Bizi yaralayan, kaçıttığımız her şey... Geçmişe gitmek istemiyorum. Çünkü orası kocaman bir dehliz, girersem çıkamam. Amaaan! Ne çok saçmaladım ya sabah sabah, resmen edebiyat yaptım ha ha. Hâlîme şükretmiyorum. Harika bir eşiğim var. Her şey önümde, mutluyum, evet, mutluyum, daha ne! Bence mutsuzluğum hareketsizlikten, evet, buldum işte, doğru dürüst hareket etmiyorum. Sema, bir kahve lütfen! Sema, kahvaltı hazır mı? Bla bla bla bir sürü şey. Kalkıp sen yapsana! Ama bir yandan da hoşuma gidiyor her şeyin ayağıma gelmesi. Yirmi küsur yıldır olan bu, alışıyor insan. Alışıyorum dediğim hayata bak! Songül Hanım’ın dediği gibi, “Herkes senin yerinde olmak için can atar.” Of! Saçmaladıkça saçmalıyorum. Hiçbir sorunum yok. Evet, hiçbir sorunum yok. Sonuç ne şimdi, bu kadar konuşmanın sonucu ne?!

Cihazı durdurdu. Kafasını yastığa gömüp yorganı başına kadar çekti. Bir hafta önce gitmişti psikoloğa. Tanya tavsiye etmişti, iyi bilirdi bu işleri. Herhangi bir iş için en doğru adresin neresi olduğunu ona sormak yeterliydi. Geceleri iyi uyuyamıyor ve son zamanlarda âdeti olduğu üzere durup dururken ağlayası geliyordu. Bu durum zannettiğinden uzun sürünce de Tanya’dan yardım istemişti. Bu hâlini İlhan’ın ve annesinin görmesini istemiyordu. Onların, özellikle İlhan’ın sorularıyla karşı karşıya kalmak, İlhan’ın yönlendireceği doktorlara gitmek de istemiyordu. Tanya hemen teşhisi koymuştu; bunlar menopoz belirtileriydi ve ona bir jinekoloğun, yanında da bir psikoloğun numarasını vermişti. Jinekologdan perimenopoz aşamasında olduğunu öğrenmişti, geri kalan her şey normaldi.

Bu arada çok uzun zamandır hiç kontrole gitmemiŐ olduğu, doktorun, “En son smear testinizi ne zaman yaptırđınız?” sorusuyla ortaya çıkmıştı. “Hatırlamıyorum,” cevabını verirken Masal’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bu kızarıklığın asıl nedeni ise doktorun yüz ifadesinden kendisi hakkındaki düşünceleri okumuŐ olmasıydı. Sonra da “İyi ki kızlık soyadıyla bu randevuyu almıŐım,” diye kendini tebrik etmişti.

Jinekolog randevusundan sonra soluğu Etiler’deki psikologda almıştı. “Evet, sizi dinliyorum,” diyen kadının karşısında dili dolanmıŐ hâlde ne söyleyeceğini, nereye bakacağını bilememiŐti. OturuŐu da rahatsızdı. Gözleri istemsizce kadının bacaklarına kaymıŐtı; incecik, uzun ve zarif... Topuklular bu etkiyi daha da ortaya çıkarıyordu. Çok güzel bir kadındı. Hiçbir zaman böyle bakımlı olamamıŐtı. Bütün gençliği kot ve üstüne giydiği bir tiŐörtle geçmiŐti. Birkaç zorunlu hâl dışında doğru dürüst makyaj bile yapmamıŐtı. Annesi Songül Hanım’la tartıŐmalarının ana başlıklarından biriydi bu. “İlhan ErŐahin’in eŐi Masal’sın sen, daha bir gösteriŐli giyinmen lazım!” İlk andan beri gülümseyerek ona bakan psikologdan bir anda sođumuŐ, nefret etmişti. Nihayetinde önemli bir Şey konuşmadan mazeret uydurarak erkenden ayrılmıŐtı oradan. Aklında kalan tek Şey, o sütun gibi bacaklar ve “Duygularınızı ne zaman isterseniz ses kaydına alın, bütün danıŐanlarımıza uyguladığımız başarılı bir yöntemdir bu,” cümlesi olmuştu.

Yorganın içinde biraz daha kaldıktan sonra doğrulup ayaklarını halının üzerine koydu. Her sabah en sevdiği anlardan biriydi bu. Halının yumuŐak dokusunu hissetmek. Bu sıcaklık onu mutlu ederdi. Çocukluğunda Cunda’ya yazlık evlerine giderken annesi, evin tüm halılarını kaldırtırdı. Halıların üzerine naftalin serpiŐtirilir, gazete sayfalarıyla üstleri kapatılır, sonra da sıkı sıkıya rulo yapılan halılar kapıların arkasına

konulurdu. O da hüzünlenirdi. Yerde oturup babasıyla oyun oynadığı, terlik giymeden rahatça dolandığı, uzanıp televizyon seyrettiği halıların toplanmasına üzülürdü. Halılar olmayınca bir şeyler eksilirdi sanki. “Masal saçmalıyorsun, ne yapacağız senin bu hâllerini?” derdi annesi, her zamanki sevgiden ve anlayıştan uzak ses tonuyla. Sonra babası gelirdi yanına. Eğilir, yanağından yumuşacık öper, hüznünü bir çırpıda silerdi yüzünden. Ayvalık’ın eskilerindendi Cevat Bey, zeytinyağı fabrikaları vardı. Varlıklılıydılar ama hiçbir zaman gösterişe düşmemişlerdi. Cunda’da restore edilmeye başlayan daha görkemli taş evler dururken o, aile yadigârı iki katlı evde yaşamayı seçmişti. Tatil için her geldiklerinde babaannesi ve babasıyla en mutlu anlarını geçirirdi bu evin bahçesinde. Songül hiç olmazdı yanlarında. “Cunda’da daha güzel bir ev satın almazsan oraya ayak basmam,” demişti bir keresinde kavga ederlerken. Nihayetinde dediğini de yapmıştı. Kavgaları da genelde para yüzünden olurdu. Annesi malların bir kısmını satıp daha rahat bir yaşam isterken, babası buna direnirdi. İkisi gerçekten ayrı dünyaların insanlarıydılar, o kadar farklılardı ki neden evlendiklerine akıl sır erdirmek çok zordu. Babasının sevgi dolu bakışlarında yakaladığı huzur, annesinin donuk bakışlarında kaybolurdu. O da babası gibi hem Cunda’yı hem de oturdukları evi çok severdi. Babasının elini tutup çarşığı arşınlamayı, zeytin bahçelerinde gezmeyi, fabrikada onun peşinden dolanmayı severdi. Babasıyla geçen her an güzeldi onun için, yanında huzur bulur, mutlu olurdu. Cevat Bey’in ani ve genç ölümünün ardından bir sayfa kapanmıştı sanki. Yeni bir dönem başlamıştı: Songül Hanım dönemi. Satılan mallar ve yeni başlangıçlar...

Evlendikten sonra ilk işi, yatak odasına çocukluğundaki sıcaklığı hatırlatacak bir halı almak olmuştu. İlhan, özel yaptırdığı parkelerin üzerine halı serilmesine önce karşı çıkmıştı

ama sonunda anlaşmışlardı. Bu beyaz üzerine kahverengi desenleri olan halı Masal'ın tarafına serilecekti. O ilk gün, gözlelerini kapatıp ayaklarını halının üzerine bastığında bir süre öylece durmuştu. Bu sabah da tıpkı o ilk sabah gibi hissediyordu. İçine dolan o tanıdık hisle derin bir nefes aldı ve sonra sessizce kalktı. Bir iki adım attıktan sonra keyfi kaçtı. Her sabah aynı şey... Karşısında yine o boy aynası duruyordu. Bu aynayı orada hiç istememişti, İlhan'a defalarca söylemişti. Giyinme odasında zaten bir ayna vardı, fazlasına gerek yoktu. İlhan ise her seferinde aynı yanıtı veriyordu: "Giyinme odasındaki yetmiyor, buradayken gün ışığında küçük detaylar daha iyi görünüyor." Bu da onun sayısız küçük takıntılarından biriydi. Seviyordu o aynayı İlhan, önünde durup kendisiyle ilgili son düzeltmeleri yapmayı.

Masal tüm gerçekleri yüzüne vuran cam parçasıyla karşı karşıyaydı şimdi. "Gerçekten beni ânında mutsuz ettiğin için sana çok teşekkür ederim," diye fısıldadı karşısındaki aynaya. Üzerindeki gecelik de onu yaşından daha büyük gösteriyordu zaten. Onu da İlhan almıştı, Masal'ın gardırobundaki hemen her şey gibi... İlhan seçer, aldırır ve eve gönderirdi. Çok uzun zamandır alışverişe bile çıkmamıştı. İlhan'ın kendi zevkine göre seçtiği kıyafetler ve takılar düzenli olarak eve geliyordu. Şayet İlhan'ın atladığı ya da düşünemediği parçalar olursa o zaman da Songül devreye giriyordu, hayatının her alanında olduğu gibi. Sıradan seçimlerden, alışması gereken bir sürü saçma şeye kadar. Bu hep böyle olmuştu, kaç yaşında ve kaç yıllık evli olduğunun hiç önemi yoktu. Evliliklerinin ilk zamanlarında İlhan'ın bu kontrolcülüğünü yadırgasa da annesinin tahakkümüne o kadar alışmıştı ki, üzerindeki hâkimiyetin el değiştirmesini de çabucak kabullenmişti. Birkaç gün önce İlhan, "Aldığım kahverengi geceliği hiç üstünde görmedim, niye giymiyorsun?"

diye sorduğunda, nereye koyduğunu hatırlamayıp bir şeyler geveleyerek geçirmişti soruyu. Tüm odayı talan etmiş ve en sonunda çekmecelerden birinin ücra bir köşesinde yakalamıştı geceliği. Bulduğundan beri de giyiyordu giymesine ama her sabah bu boy aynası, üzerindeki gecelikle alay ediyordu. Aynaya biraz daha yaklaşp yüzünü inceledi. Gözlerinin yanında oluşmuş çizgilerde parmağını gezdirdi. Zaman affetmiyordu. “Önüne geçemediğimiz tek şey,” diye düşündü.

“Kahvaltı masasından bekleniyorsunuz,” diyen Sema’nın seslenişiyile aynanın önünden çekildi. Hızlıca duş aldı. Sonra da eline ilk geçen pantolonu giyip üstüne bir tişört uydurdu. Aynanın önünde, omuzlarına düşmüş saçlarını tepesinde gelişigüzel topladı.

Yeşil gözleri, kızıl saçları, güldüğü zaman ortaya çıkan gamzeleriyle hâlâ güzel ve çekici bir kadındı. Aynadaki görüntüsüne son kez bakıp odasından çıktı. Merdivenlerin başında durdu. Tavana kadar yüksek camlara sahip salonda kanepeler beyaz deriydi. Özel dokuma beyaz halı, üzerindeki toprak rengi hanelerle göz kamaştırıyordu. Doğu’da dokunmuş halı, İlhan’a, İtalyan bir tasarımcı tarafından hediye edilmişti. Pirinç ayaklı dikkörtgen mermer sehpa bu güzelliği tamamlıyordu. Sağ taraftaki şöminenin üstünde büyük bir ayna vardı. Duvarlar ressamların özel eserleriyle doluydu da İlhan’ın en sevdiği, Japon bir ressamın yaptığı üç boyutlu kabartma tabloydu. Masal, merdivenlerden her inişinde, yeniden doğuşu anlatan o tabloyla karşılaşırđı. İçinde ne olduğunu tam çözemediğı bir huzursuzluk belirir, gözlerini hemen başka yöne çevirirdi. Büyük salon sadece İlhan’a aitti. Onun kokusu, onun zevki, ona gelen hediyelerle doluydu. Her köşesi onun seçtikleriyle döşenmişti. Tanya bir gün uğradığında –ki bunca zaman içinde gelişi bir elin parmaklarını geçmezdi– “Neden senin yaptığın seramiklerden hiçbiri yok?” diye

sormuştu. Masal eksikliği o an fark etmiş, sonra Şöminenin üstüne iki parça yerleŐtirmiŐti. Koymadan önce İlhan'a sormayı da ihmal etmemiŐti. Çünkü İlhan için renklerin uyumu, objelerin ya da tabloların boyutu ve duruŐ biçimi önemliydi. Masal, bu isteğini söylediğinde, "Tabii, süper olur," demiŐ, birlikte atölyeye gidip salona yakıŐacak seramikleri seçmiŐlerdi. O gösteriŐli salonun içinde seramikler kaybolup gitmişti belki ama Masal için önemli olan, orada kendisinden bir parçanın bulunmasıydı ve bu ona iyi gelmişti. Sol tarafta da yemek odası vardı, sürgülü bir cam kapıyla salondan ayrılıyordu. Tek güzelliği, kıŐ bahçesi havasında olmasıydı. Sıkça gelen misafirler de düşünülerek seçilen, on iki kiŐiyi rahatça ağırlayacak büyüklükteki klasik tarz masa, oymalı sandalyeleriyle görkemli bir Şekilde duruyordu. Bir tarafının tamamen cam olması ona, doğanın içindeymiŐ hissi- ni veriyordu. Masal hep bahçeye bakan tarafta oturmayı tercih ediyordu. Sadece üçü olduğu zaman da tüm yemekler burada yeniyordu. O koca masanın iki ucunda otururlardı. Bu, Masal'a anlamsız geliyordu. İlhan'a, yemek odasını salonun içine alıp burayı tamamen rahat koltuklarla sıcak bir atmosfere dönüŐtürmeyi teklif etmişti ama İlhan her zamanki gibi onu kırmadan, "Tamam, yaparız," deyip bir daha da bu konuyu açmamıŐtı.

Kahvaltı sofrası her zamanki gibi misafir ağırlayacak zenginlikteydi. Masal yüzüne yerleŐtirdiđi gülümsemesiyle, son heceyi birazcık uzatarak, "Günaydın herkese!" deyip masaya doğru ilerledi. İlhan okuduğu gazeteyi göğüs hizasına indirerek aynı gülümsemeyle cevap verdi. Teknolojinin bu kadar ilerlediği bir zaman diliminde bile gazete okuma alışkanlığından vazgeçmemiŐti. O gazete her sabah kahvaltı masasının üstünde olurdu. Olmazsa olmazlarından biriydi. Songül Hanım elindeki telefonu masaya koyup, "Masal Hanım hele Őükür gelebildiniz," dedi. Sesinde yarı sitem yarı alaycı bir ton

vardı. Masal onu duymazdan gelip masada her zamanki yerine oturdu. İlhan gazeteyi özenle katlayıp, “Afiyet olsun,” dedikten sonra çayından bir yudum aldı. Tabağına bir dilim beyaz peynir, bir parça dil peyniri, dört adet siyah zeytin ve yarım avokado koydu. Her sabah olduğu gibi. Masal’ın, İlhan’ın tabağına bakıp, O zeytin adedinin beş olduğunu görebilecek miyim acaba? diye düşündüğü çok olmuştu. Songül Hanım, önünde duran yulaf ezmesi, yoğurt ve meyveden oluşan karışımı yemeye başladı. Koca salonda insanın asabını bozan bu sessizliğe Masal alışmış olsa da bugün içi biraz daha sıkıldı. Hoş bu sıkıntı bugüne has değildi ya, artık bu ortam onu daha da sıkıyordu. Her şeyin her gün aynı olması... Dakikaların değişmediği, alınan nefesin bile aynı ritimde olduğu, senelerdir süren bu düzen onu bir süredir iyice bunaltmaya başlamıştı.

İlhan’ın kendisine olan düşkünlüğü bile şu aralar ona fazla geliyordu. Aslında “şu aralar” onu geçmişe götüren rüyaları haricinde farklı hiçbir şey yoktu. Son zamanlarda çok fazla rüya görüyordu. Eskiden uyandığında rüyalarını hatırlamazdı ama şimdi hatırlıyordu. Dün akşam çocuk hâli girmişti rüyasına. Cılız bir ışığın aydınlattığı odada gençliğiyle karşılıklı oturuyorlardı. Sonra ampulün patlamasıyla karanlığa bürünmüştü bütün oda. Ter içinde uyanmıştı. Son zamanlarda böyle, anlam veremediği ama onu tedirgin eden rüyalar görüyordu.

Songül Hanım’ın hafifçe öksürmesiyle kendine geldi. Bu öksürük *bir şey söyleyeceğim*, demekti. “İlhancığım bu hafta sonu müsait bir zamanın varsa Ayberk Bey eşiyile ziyaretinize gelmek istiyor,” dedi.

Masal, annesine dönüp, “Ayberk Beyler kim?” diye sordu. Bu soruyu, sorması gerektiği için sormuştu. İlgisiz görünmemek için.

Songül Hanım, o her zamanki öğretmen edasıyla, “Masalcığım, sen bu aralar çok yoğun olduğun için katılamadığın

dernek toplantılarına gelseydin sayın büyükelçimiz ve eşiyile tanıştın,” dedi. Annesinin sesindeki iğneleyici tona da söylediklerine de takılmadı, cevap vermek bile istemedi. Artık onun sivri dili Masal’ı yaralamıyordu.

İlişkileri hep inişli çıkışlı olmuştu. Babasıyla kurduğu bağı onunla hiç kuramamıştı. O, hep babasının kızıydı. Sonra da bir anda tüm dünyası yıkılmış, dokuz yaşında tek başına kalmıştı. Korktuğu zaman sığındığı, başını omzuna koyduğu o güven duygusu yoktu artık. Annesi, bir tek babasının öldüğü gece izin vermişti onunla yatmasına. Annesinin saçını okşadığı ve “Korkma,” dediği tek geceydi. Onun kokusunu içine çekerek uyumuş, babasının boşluğunu annesinin tamamlayacağına inanmıştı. Ama sabah olduğunda her şey eskisi gibiydi. “Ağladığını görmeyeceğim bundan sonra Masal, acılara karşı zayıf olmayacaksınız!” diyen ve hayata meydan okumaya hazır bir Songül vardı karşısında. Artık her şey onun elindeydi. Sabretmiş ve istediğini elde etmişti. Gerçekten de Songül, o günden sonra hayatla oynadığı tüm oyunları kazandı ve Masal’ı da bu oyunların içinde tuttu.

Hâlâ boş olan tabağına bir daha baktı, canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Oysa bu sabah nispeten keyfi yerinde uyanmıştı. Kahvaltıya inerken bu sıkıcı rutinin içinden sağ çıkabileceğini düşünmüştü ama şimdi... İç sıkıntısı, o tuhaf buhran hissi, her günün aynılığına katlanmanın artık zorlaşması. Buraya ait olmadığı hissi yavaş yavaş yeniden yükleniyordu. Çünkü aslında en çok bunun farkındaydı. Bu masaya ait olmadığını, mevcut varlığının annesinin ve kocasının hikâyelerinde önemli bir parça olmanın ötesine geçmediğini görüyordu. Bunu yeni fark etmişti elbette ama şimdi, bu can sıkıntısı ve uyumsuzluk daha da hissedilir olmuştu. İçinde onu ürperten bir huzursuzluk gezindi. Annesinin sivri dilinden, İlhan’ın sorgulayan bakışlarından

kaçsa iyi olacaktı. Tam sofradan kalkacakken İlhan'ın sorusuyla bedenini yeniden sandalyeye bıraktı:

“Canım iyi misin?”

“İyiyim,” deyip gülümsedi.

İlhan elini Masal'ın elinin üstüne koydu. “Nedir bugünkü programın?”

“Atölyede çalışırım herhâlde.”

İlhan önündeki tabağı arkalarında bekleyen Sema'ya uzatırken karşılık verdi:

“Sipariş için firmaya çanak numunesi göndermeyi unutma.”

“Haklısın, bu hafta halletmem lazım,” deyip onu onayladı. Kalkma teşebbüsü bu diyalogla son buldu. Böyle olunca da onlar ikinci çaylarını bitirene kadar beklemek zorunda kaldı.

Kahvaltı faslı bitince doğrudan odasına çıktı. Kendini yatağın üstüne attı. Çok farklı bir şey olmamasına rağmen bu sabah pili hemencecik tükenmişti. Annesinin tavırları, gündelik yaşamının rutinlerinde her zaman yaşadığı şeydi ama nedenle bu sabahı tanımlamakta zorlanıyordu. Kendindeki tuhaflığı anlamaya çalışırken tam, *depresyon mu acaba?* diye şüphelenmişti ki telefon çaldı. İsteksizce uzanıp açtı. Tanya'ydı. Heye-camı sesinden belli oluyordu ama bu, Masal için değişik bir şey değildi. Çünkü arkadaşı her zaman böyleydi.

“Hadi gel, sana söyleyeceklerim var.”

“Bir günaydın, deseydin önce.”

“Tamam tamam, günaydın Masalcığım, sabahşerifleriniz hayırlı olsun!”

“Of Tanya, bu sabah seni hiç çekemeyeceğim.”

Karşı taraftan bir gülme sesi geldi.

“Ne oldu, tersinden mi kalktın?”

“Yooo, her zamanki şeyler işte...” Kahvaltı masası, tabaktaki dört zeytin, Songül ve İlhan gözlerinin önünden geçti.

Başını hızlıca iki yana salladı. “Boş ver beni, sen ne diyecektin?”

“Şimdi hazırlanıp çıkıyorsun, saat 11.00’de kafede ol. Hadi bye.”

Daha cevap vermeden Tanya kapatmıştı bile. Boş boş telefona baktı. Şu an Tanya’nın enerjisine gerçekten ihtiyacı vardı. Evden bir an önce çıkmak istiyordu. Çabucak hazırlanıp salona geri döndü. Gözlerini annesinden kaçırarak, “Ben çıkıyorum İlhan,” dedi. Yine de annesinin o keskin bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Atölyede çalışmayacak mıydın?”

“Evet canım, çalışmayı düşünüyordum ama Tanya kafede birkaç değişiklik yapacak, sen de gel, demişti. Bugün için ona verdiğim sözü unutmuşum. Şimdi aradı, beni bekliyor, gitmem ayıp olacak.”

Kelimeleri bir çırpıda sıralamıştı Masal, bir şeyleri gizlemek istediğinde hep yaptığı gibi. Çocukken de böyleydi, bu yüzden en masum yalanını bile Songül hemen anlardı. İlhan bir şey sorduğunda da bazen kendini tutamaz, sonradan *neden bu kadar ayrıntıya girdim?* diye düşünür ve içten içe kendine kızardı. Ama yine de anlatırdı.

“Tamam canım, Akın’la seni bırakırız.”

Masal, başka bir şey söyleme şansının kalmadığını iyi biliyordu. Oysa onun gönlünden geçen yürümekti, tek başına. “Ben giderim İlhan, biraz da yürümüş olurum,” diyerek şansını denedi ama İlhan onu duymadı bile ve hazırlanmak için yukarı çıktı. Masal da hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Songül’ün onu takip edeceğinden emindi, annesinin böyle anlarda sessiz kalmayacağını iyi bilirdi. Tahmin ettiği gibi oldu.

“Masal, bir dakika bekler misin?” diyen tanıdık sesle olduğu yerde durdu, yavaşça arkasını döndü.

“Efendim anne?”

“Kaçta geleceksin?”

Masal, “Bilmiyorum,” demek yerine sadece omuzlarını yukarı doğru kaldırıp bıraktı. Songül’se kollarını birbirine kavuşturmuş, sorusunun cevabını bekliyordu. Annesine doğru bir adım attı. Şimdi birbirlerine daha yakın duruyorlardı. Birkaç saniye konuşmadan bakiştılar.

“Seninle konuşmak istiyorum.”

“Konuşuyoruz ya anne.”

Songül’ün sol kaşı yukarı doğru kalktı ve bu, sinirlendiği anlamına geliyordu.

“Masal beni sinirlendirme, bir sürü işimiz var, sen hâlâ Tanya diyorsun! Her gün ne yapıyorsunuz, anlamıyorum! Erken gel. Konuşacağız.”

Songül’ün sesi, sıktığı dişlerinin arasından cızırtı şeklinde çıkmıştı. Baskıcı tavrından bir dirhem eksilmemiş, gözlerini Masal’ın üzerinden hiçbir zaman çekmemişti. Yörüngesinden çıkılacağını hissettiği an sözleriyle, hareketleriyle bir şekilde varlığını hatırlatırdı. Masal, ne cevap vereceğini aklından geçirirken İlhan’ın seslenmesiyle rahat bir nefes aldı. Takım elbise giymişti, *demek akşam canlı yayını var*, diye düşündü.

İlhan, her zamanki nezaketiyle, “Görüşürüz Songül,” dedi.

Songül de gülümseyip, “İyi çalışmalar İlhancığım,” diye karşılık verdi. Songül ile Masal arasında sessiz bir dengeydi İlhan, iki uç arasında tampon görevi görüyor, çatışmaların keskinliğini yumuşatıyordu. Annesinin sertliğinden Masal’ı olabildiğince koruyor, bunu yaparken Songül’ü kırmamayı da başarıyordu. Asıl ustalığı da buradaydı zaten çünkü Songül’ün sözlerini tartarak seçtiği ve kolay kolay karşı çıkmadığı tek kişi İlhan’dı.

Akın, arabanın kapısını açmış onları bekliyordu. Yolun iki tarafındaki ağaçların arasından geçen araba, siyah demir kapının açılmasıyla Bebek tarafına doğru yola çıktı. Arabaya

bindiklerinden beri İlhan elinden telefonunu düşürmemişti. Telefon her çaldığında da Masal'a özür dileyen bakışlar atıyordu.

İlhan, özel bir kanalda program sunucusuydu. Yılların biriktirdiği deneyimle ekranın güven veren sesi, zor tartışmaların döndüğü masaların aranılan ismiydi. Bulunduğu yere adım adım, tırnaklarıyla kazıya kazıya gelmişti. İşine karşı titizliği sınır tanımazdı. Neredeyse obsesif denecek bir disipline sahipti. Kendi koyduğu kurallarla çalışır, en küçük detayı bile gözden kaçırmazdı.

Giyimine ve beslenmesine özen gösterir, haftada en az iki gün mutlaka spor yapardı. Masal'dan on yedi yaş büyüktü ama yaşını taşımakla kalmıyor, hâlâ "yakışıklı" denebilecek kadar iyi görünüyordu. Masal bazen kendini ondan daha yaşlı hissediyordu. Öfkeliğinde sağ gözü seğirir, bir şeyler düşünürken de çıplak kafasını sıvazlardı. Şu anki durumu da böyleydi. İşte hoşuna gitmeyen bir şeyler olmuştu kesin.

Bir keresinde Masal da onun öfkesinden nasibini almıştı. Cep telefonunun şarjı bitmiş, haber veremedi eve oldukça geç gelmişti. O gece ilk kez İlhan'ın kontrolsüz öfkesini görmüş, bu öfkenin onu nasıl bambaşka birine dönüştürdüğünü dehşetle fark etmişti. Ertesi gün ise defalarca özür dilemiş, sadece çok endişelendiği için böyle davrandığını söyleyip kendini affettirebilmek için elinden geleni yapmıştı.

Masal, onun en zayıf noktasıydı. İlhan için vazgeçilmez, kaybetmeye tahammül edemeyeceği tek kişiydi. Masal o geceyi hiç unutmadı ve kafasının bir köşesine, İlhan'ın işler yolunda gitmediğinde öfkesine yenik düşebileceğini not etti; sessizce ama kalıcı bir biçimde. Şimdi de bir sorun olduğunu anlayınca yol boyu camdan dışarı baktı. Bu durum hoşuna bile gitmişti çünkü bu sabah İlhan'la sohbet edecek keyfi gerçekten yoktu.

On dakika sonra Masal arabadan indi. Yolun karşı tarafına geçip “NÜ CAFE BAR” yazan kapıdan içeri girdi. Ahşap kare masaları, rahat koltukları, tavandan sarkan halatları ve özel tasarım ışıklandırmasıyla enerjisi yüksek bir yerdi burası. Mekânın duvarları siyah beyaz fotoğraflarla doluydu. Arka tarafta, çalışmak ve kitap okumak isteyenler için özel bir alan tasarlanmıştı. Burası, Tanya’nın on yıl önce hayata geçirdiği büyük projesiydi. Tüm iç dekorasyonu bizzat kendisi ilgilenmiş, mekânın ruhunu âdeta kendi elleriyle inşa etmişti. Masal başta bu işin uzun soluklu olacağına pek inanmamıştı zira Tanya, başladığı her şeyi yarım bırakmasıyla tanınırdı. Ama bu kez herkesi şaşırtmıştı. İşin kendisinden çok, mekândaki devinimi, gelip geçen insanları, günlük akışın canlılığını sevmişti. Bu sefer sahiden bağ kurmuştu. Kafeye gelen herkesi tanırdı Tanya, herkesle az çok bir sohbeti mutlaka olmuştu. Bir kez uğrayan, çoğunlukla müdavime dönüşürdü. Eğer o gün kafede yoksa gözler Tanya’yı arardı. Enerjisiyle buraya kısa sürede bir ruh kazandırmış, mekânı aranan bir yere çevirmişti. İnsanlar hakkında şaşırtıcı ölçüde bilgi sahibiydi. Bazen öyle şeyler anlatırdı ki, Masal her seferinde şaşkınlıkla dinlerdi. Oysa artık şaşırmaması gerektiğini biliyordu çünkü Tanya hep böyleydi, ta okul yıllarından beri. Yaş gözetmeden herkesi tanırdı: öğretmenleri, hademeleri, kantinciye, hatta okulun güvenliğini bile. Kim ne yapmış, kim kiminle arkadaş olmuş, kim nereden kopya çekmiş, kim hangi uyarıyı almış hepsini bilirdi. Derslerin dışında kalan her şeyle ilgiliydi. Anlattıklarına “dedikodu” denmesine ise şiddetle karşı çıkar, “Hayır, kesinlikle dedikodu değil, bunlar bilgi,” derdi, kendinden emin bir ifadeyle. Öyle bir öz güvenle söylerdi ki, bir süre sonra çevresindekiler de “dedikodu” yerine “bilgi” demeye başlamıştı. Öğrendiği her şeyi sınıfa heyecanla getirir ama önce